

VEENFABRIEK
PUCKS
MIDZOMERNACHTSDROOM

PERSMAP OEROL 2026

INHOUDSOPGAVE

OVER PUCKS MIDZOMERNACHTSDROOM	P.2
PERSONAGES	P.5
CREDITS	P.6
OVER VEENFABRIEK	P.7
SCÈNEFOTO'S	P.8
SCRIPT	P.9

OVER PUCKS MIDZOMERNACHTSDROOM

De wereld staat in brand. Tijd dus voor een sprookje.

Veenfabriek bedacht een eigen filosofische stroming: de Dwaasbegeerte. En om die uit te diepen, zoeken we inspiratie bij gekken en dwazen in alle soorten en maten: figuren die onbevangen naar de wereld kijken, overal vragen bij stellen en niets vanzelfsprekend vinden.

Vorig jaar maakten we Lof der Zotheid, waarin we met Erasmus de dwaasheid in onszelf en de ander vierden en loswrikten wat we zoal voor vanzelfsprekend hielden. Daarna volgde De Clown, over humor en satire als vorm van verzet — en als bron van troost en moed wanneer de werkelijkheid daar weinig aanleiding toe geeft. Nu vroegen we Koos Terpstra om na te denken over Puck, de beroemde trickster uit Shakespeares Midzomernachtsdroom. Puck is een ongrijpbare ontregelaar die lak heeft aan regels en normen. Iemand die dwarsligt, pest, lol trapt en vooral de ene fout op de andere stapelt.

Schrijver Koos Terpstra

Toneel betekent voor Koos Terpstra: afstand nemen van de wereld, om haar daardoor helderder te kunnen zien. Niet onmiddellijk herkennen wat je toch al dacht, omdat je mening al klaarstaat, maar proberen opnieuw te kijken. Dat was het uitgangspunt van zijn absurdistische stuk Niemand heet Rozenhart, dat Veenfabriek in 2023 op Oerol speelde.

Koos Terpstra over Pucks Midzomernachtsdroom:

“De trickster: wat is hij nog waard als de wereld om hem heen gekker is geworden dan hijzelf? Ik zet de pester tegenover andere sprookjesfiguren, die in hun taalgebruik en denken heel goed hebben geluisterd naar onze verwarrende werkelijkheid. Want als Midzomernachtsdroom dan toch een sprookjeswereld is, waarom zouden we daar niet nog meer sprookjes in binnenhalen?”

Misschien wordt duidelijk dat ook de pester links en rechts kan worden ingehaald. Zodra de andere personages zijn middelen gaan gebruiken, wordt de dader zelf een prooi. En misschien wordt het uiteindelijk toch een pleidooi voor oprechtheid — of die nu bestaat of niet. Die oprechtheid zit voor vooral mij in het traditionele stuk-in-een-stuk, dat in Shakespeares oorspronkelijke Midzomernachtsdroom voor de hertog wordt opgevoerd:

DWERG (DOC):

Ik sta hier niet op toneel om iets te doen wat er niet toe doet. Ja! Misschien luisteren ze niet, nemen ze het niet persoonlijk of zullen we nooit iets veranderen. Maar dat betekent niet dat we het dan maar niet moeten doen. Als ik op een toneel sta, geef ik alles, zonder enig voorbehoud. Ik vind het belangrijk — en anders verzin ik dat het belangrijk is. Toneel kan nut hebben. Dat is waar ik in geloof en zo zal ik het spelen.

Misschien is alles nutteloos, maar daar gaan we ons niet bij neerleggen. De slechteriken kunnen worden aangepakt, de goeden kunnen boeven blijken: alles is beweeglijk. Laten we er voor honderd procent voor gaan, er in ieder geval op het toneel van genieten en onze hersens laten kraken. Dat heeft Shakespeare destijds goed gezien. ‘Ik ben een totaal overbodige figuur in het licht van het universum,’ had Puck kunnen zeggen. Maar hij zegt het niet.”

Componist Bastiaan Woltjer

In de compositie van Bastiaan Woltjer klinken de geluiden van een warme, dromerige zomernacht. Daarnaast laat hij zich inspireren door muziek die herinneringen oproept aan lange zomeravonden en feesten die doorgaan tot in de vroege uurtjes: dub, techno en jazz.

Bastiaan Woltjer over zijn compositie:

“In de tekst van Koos Terpstra zit een duidelijke botsing tussen Disney en Shakespeare. Daarom klinkt in de voorstelling *So This Is Love* uit Disney’s *Cinderella* uit 1950, en maakte ik een bewerking van *The King’s Hunt*, een compositie uit Shakespeares tijd. Ook heb ik in verschillende nummers samples verwerkt uit *The Fairy-Queen* van Henry Purcell. De melodie van *O Let Me Weep* wordt zelfs letterlijk geciteerd. *The Fairy-Queen* uit 1692 is een semi-opera, gebaseerd op Shakespeares *A Midsummer Night’s Dream*.”

Regisseur Joeri Vos

“In *Pucks Midzomernachtsdroom* wordt Puck omringd door figuren die zijn trucs inmiddels beter lijken te beheersen dan hijzelf. Ze zaaien verwarring, verdraaien feiten, bespelen anderen en maken overall een spel van. Het zijn sprookjesfiguren die zo uit de wereld van reality-tv lijken te zijn weggelopen. Ze moraalridderen erop los, zonder de woorden die ze gebruiken werkelijk te begrijpen.

Oberon confronteert ons daarmee. Hij zegt dat we wel eens een toontje lager mogen zingen en anderen niet de maat moeten nemen zolang we zelf niet in de spiegel kijken. Hij zegt het tegen Sneeuwwitje en Puck, tegen het publiek en tegen onszelf als theatermakers. Tegen iedereen die bereid is zich aangesproken te voelen.

Denken dat een van ons ook maar een haar beter is dan Puck of een van de andere figuren, blijkt veilig zelfbedrog. Dat vind ik mooi, hard en confronterend aan de tekst van Koos.

We hebben overall een mening over. Maar de werkelijkheid trekt zich weinig aan van wat wij ervan vinden of begrijpen. Liefde doet ertoe. Iets meemaken doet ertoe.

En juist dan laten de sprookjesfiguren zien dat spel, verbeelding en dwaasheid niet alleen kunnen ontregelen, maar ook iets kunnen herstellen: dat je zelfs van de grootste lelijkheid en ellende in de wereld iets moois kunt maken — of dat in ieder geval moet proberen.”

PERSONAGES

Puck
Lena Entezami

Sneeuwvitje
Milena Haverkamp

Oberon
Niki Verkaar

Grumpy
Jacobien Elffers

Dopey
Teun Smits

Doc
Roland Haufe

CREDITS

regie | Joeri Vos

tekst | Koos Terpstra

spel en zang | Jacobien Elffers, Lena Entezami, Roland Haufe, Milena Haverkamp, Teun Smits, Niki Verkaar.

muziek | Bastiaan Woltjer (toetsen, trombone, elektronica), Niki Verkaar (marimba), Teun Smits (melodica), Roland Haufe (elektronica), Milena Haverkamp (altviool)

compositie | Bastiaan Woltjer

vormgeving en technische realisatie decor | Hein Drost

bouwteam | Hein Drost, Klim Nelissen en Reyer Vos

kostuums | Niki Verkaar en Anna Musch

geluidsontwerp | Jos Hartwig

techniek | Karel Wilgenhof

productieleiding | Diane du Pont

stagiair productie | Maud Gilissen

publiciteit en marketing | Lies Mensink en Anna Musch

campagnebeeld | Lin Woldendorp

scènefoto's | Isabelle Renate la Poutré

teaser | Rik Komáromi

met dank aan | Fonds Podiumkunsten

OVER VEENFABRIEK

Over Veenfabriek – Blijf Anders

Veenfabriek is een Leids muziektheatergezelschap van makers, spelers, koks, fantasten, denkers, dwazen — en andere noodzakelijke ontregelaars. Onder artistieke leiding van Joeri Vos maakt het gezelschap eigenzinnig en betrokken muziektheater. De komende jaren laat Veenfabriek zich inspireren door de figuur van de dwaas — en blijft het anders doen: door overal vragen bij te stellen en niets voor lief te nemen.

Op Oerol was Veenfabriek eerder te zien met De Clown, Wereld van Wie, Pinokkio, Kunst, Niemand heet Rozenhart en Songspiel My Videoland.

www.veenfabriek.nl

SCÈNEFOTO'S

De scènefoto's zijn gemaakt door Isabelle Renate la Poutré. Hieronder zie je een eerste selectie. [Hier](#) kun je in de persmap meer beelden downloaden.

SONG; THIS IS LOVE

PUCK KOMT OP.

PUCK: Weet u nog hoe het was, wat verliefdheid was. Weet u dat nog. Was het lang geleden. Toen u, laten we zeggen, 17 was. Maar aan 1 ding kunnen denken. De opwinding, de belofte van een geweldig leven. De spanning van het moment, van het onbekende. Een ander mens. In jezelf iets ontdekken.

Dat iemand tegen je zegt; ik zal warm zijn en lief en begrijpend, zal luisteren en er altijd zijn, je kunt me door en door vertrouwen en je krijgt cadeautjes, complimenten, een kus als ik je zie, als je weggaat en heel wat kussen tussendoor, ik vind je grappig en bijzonder, je verveelt je nooit met mij, ik ben zacht, meegaand en verhef nooit mijn stem en je mag rustig bij me huilen zonder dat ik je daarna raad zal geven, of er veel te veel van zal denken. Weet je nog.

Ik ben Puck, de liefdesgod. Vergeet Cupido, dat is een amateur, opkomst Puck, en ik ben Puck.

En nu bent u hier op dit eiland, ~~alleen met vrienden, vriendinnen~~, dat gevoel van liefde sluimert hier, de lucht is ervan verzadigd, en u voelt dat u dat gemist heeft, u weet het, en het is logisch, uw leven heeft het overgenomen, het verstand, want u weet dat al die liefde niet verstandig was, maar god wat was het lekker, wat was het fijn, ziek van liefde zijn, dat je letterlijk je bloed voelt stromen, maar ja, zoals ik zei; het gezinsleven, het verstand, er zijn kinderen en we weten allemaal, dan is er weinig tijd voor iets anders, er is de liefde voor uw man, vrouw, de terechte liefde voor uw man, vrouw, maar had die man, vrouw, zelf dan ook niet dat heel kleine beetje avontuur erin kunnen houden, natuurlijk, jullie hadden het druk, nogmaals de kinderen, en je kent elkaar te goed.

We moeten toch concluderen dat de meeste mensen niet het leven leiden dat ze gedroomd hadden, of zelfs niet waar ze op gehoopt hadden.

Iets in je is gestorven wat niet had hoeven sterven.

En daar ben ik, Puck. Ik maak dromen waar.

Daar bent u toch voor gekomen, om iets mee te maken.

ER KOMEN 2 MENSEN OP. MAN EN EEN JONGE VROUW.

(MAN IS IEMAND UIT PUBLIEK)

MAN: Heb je even tijd.

PUCK: Nou, ik ben hier eigenlijk voor iets anders. Ik moet een toneelstuk voorbereiden. De sprookjeskoning komt zo en die heeft me dat opgedragen. Maar ... wat is er?

MAN: Dit is mijn dochter, ze is op zoek naar dromen. Ze heeft er geen, geen dromen, en ze weet niet hoe ze ze moet vinden. Ze doet 'r best, maar het gaat gewoon niet. En iedereen om haar heen heeft de ene droom na de andere om te volgen, en zij heeft niets. En ze voelt zich

half. Ze voelt zich buitengesloten.
En ik heb gehoord dat jij van de dromen bent.

PUCK: Ja.

MAN: Vandaar.

PUCK: Oké.

Ik zal je vertellen wat ik ga doen. Ik werk met kruiden. Die ik overal vandaan haal. Degene die ik voor je dochter nodig heb komt uit een bloem. Het is een bloem door liefde gevormd. Alsof de gezamenlijke liefde van de mensen, in die bloem terecht is gekomen. Voor jouw dochter heb ik die bloem nodig en die moet ik aan de andere kant van de wereld halen. Dat is niet erg. Ik ben snel.

Ik breng haar nu in slaap, ga weg en kom terug, met het kruid, strooi dat in haar ogen, en als ze wakker wordt zal ze haar droom hebben.

TEGEN HET MEISJE: Ga hier maar liggen.

TEGEN DE MAN: Je kunt 'r hier rustig laten liggen. Niemand doet hier iemand wat. Veilig eiland.

Je kunt haar hier achterlaten.

Slaap, slaap rustig in. Vertrouw de wereld.

DE JONGE VROUW SLAAPT IN.

PUCK: Je krijgt haar terug als een ander mens.

PUCK GAAT AF.

DE JONGE VROUW LIGT TE SLAPEN.

ER KOMEN DRIE MANNEN (VAN NORMALE GROOTTE) OP.
DIE HET LIEDJE ZINGEN VAN DE ZEVEN DWERGEN.

DWERGEN: Heigh ho, heigh ho, etc.

ZE HEBBEN PUNTMUTSEN OP EN DRAGEN HOUWELEN OVER DE SCHOUDER.
ZE LOPEN HET MEISJE VOORBIJ, EN STOPPEN DAN.

DWERG (DOC): Wat is dat hier.

DWERG (GRUMPY): Meisje.

DWERG (DOPEY): Mooi meisje.

DWERG (GRUMPY): Ik denk dat we haar mee moeten nemen.

DWERG (DOPEY): Ja.

DWERG (DOC): Moeten we 'r niet wakker maken.

DWERG (DOPEY): Ik denk dat we haar mee moeten nemen.

DWERG (DOC): Je laat iemand hier toch niet zomaar liggen.

DWERG (DOPEY): Nee.

DWERG (GRUMPY): En wij kunnen nog wel een meisje gebruiken.

DWERG (DOC): Doen we dat.

ZE SLEPEN HAAR MEE, VAN HET TONEEL AF.

PUCK KOMT IN SNELLE VAART HET TONEEL OP. MET HET KRUID. STOPT ZE.

PUCK: Hé, waar zijn jullie mee bezig.

DWERG (GRUMPY): [Waar lijkt het op?](#) We brengen dit meisje in veiligheid.

PUCK: En wie zijn jullie als ik vrij mag zijn te vragen.

DWERG (GRUMPY): Wij zijn de zeven dwergen.

DWERG (DOC): Doc.

DWERG (GRUMPY): Grumpy.

DWERG (DOC): Happy.

DWERG (GRUMPY): Sleepy.

DWERG (DOC): Sneezy.

DWERG (GRUMPY): Barkful.

DWERG (DOPEY): En Dopey.

DWERG (GRUMPY): Aangenaam.

PUCK: Dus jullie zijn dwergen.

DWERG (DOC): Hoor ik dat nou goed?

DWERG (GRUMPY): Ja, ik denk dat je dat goed gehoord hebt.

DWERG (DOC): “Dwergen.”

DWERG (DOPEY): Ja, ik hoorde het ook.

DWERG (GRUMPY): Zei jij nou dwergen. Je zei echt dwergen hè.

DWERG (DOPEY): Tegen ons.

PUCK: Ja, jullie zijn toch ook dwergen. Dat zeiden jullie net zelf.

DWERG (DOC): Punt 1: dat wij het zeggen betekent niet dat jij het mag zeggen, en punt 2: zei je het op een manier waarin je ontkende, of op z'n minst twijfel had dat we dat zouden zijn. Waar ben je in godsnaam mee bezig.

PUCK: Nou, jullie zijn wat groot.

DWERG (GRUMPY): Zullen we even proberen normaal met elkaar om te gaan.

PUCK: Maar jullie gebruiken dat woord zelf ook.

DWERG (DOC): Maar wij ZIJN dwergen.

DWERG (GRUMPY): Onder welke steen heb jij gelegen.

DWERG (DOPEY): Als we dit moeten gaan uitleggen, is het einde zoek hè.

PUCK: Ik zeg alleen ...

DWERG (DOC): We weten wat je zegt. Wat denk je dat dat met ons doet. Mogen we voor onszelf bepalen wie we zijn, anno 2026. In plaats van door de grote witte meester op onze plaats geduwd te worden. Ik denk echt wel dat we zelf weten wie we zijn, daar hebben we jou niet voor nodig.

PUCK: En jullie zijn met zijn 7-en?

DWERG (DOC): Inderdaad.

PUCK: Ik tel er anders maar drie. 1, 2, 3.

DWERG (DOC): Drie. Jij telt er maar drie.

DWERG (GRUMPY): Dus je gaat nu ook nog beweren dat wij niet kunnen tellen, dat dwergen niet kunnen tellen. Je beweert niet alleen dat wij geen dwergen zijn, en om het beeld compleet te maken, ga je ons melden dat we niet kunnen tellen. Dat dwergen niet kunnen tellen.

Maar ik neem aan, dat we zelf toch wel zullen weten met hoeveel we zijn.

DWERG (DOC): Waar haal je het godvergeten recht vandaan.

DWERG (DOPEY): Klein opdondertje, wie ben jij, dat je ons Dwergen, de maat staat te nemen. Wie ben jij helemaal.

PUCK: Puck, ik ben Puck.

DWERG (GRUMPY): Wij kennen geen Puck.

PUCK: Ik ben Puck, die gast uit Shakespeare. Shakespeare.

DWERG (DOPEY): Ja, en?

PUCK: Shakespeare heeft een stuk over mij geschreven.
HIJ LAAT HET BOEKJE ZIEN. Hier.

DWERG (DOPEY): Boeiend.

PUCK: Midzomernachtsdroom.

DWERG (DOC): Oh, Shakespeare.

PUCK: Ja, Shakespeare.

DWERG (DOPEY): Dus dan is het opeens goed.

PUCK: Ja, ik kan me in ieder geval niet herinneren dat Shakespeare een stuk over zeven dwergen heeft geschreven.

DWERG (GRUMPY) PAKT HET BOEKJE AF VAN PUCK.

DWERG (GRUMPY): Geef maar eens hier.

HIJ LAAT HET BOEKJE AAN DE ANDERE DWERGEN, AAN HET PUBLIEK EN PUCK ZIEN. HIJ SLAAT HET OPEN.

DWERG (GRUMPY): Oh, kijk, dit gaat over jou, hier zegt iemand iets over jou inderdaad:
LEEST VOOR: "OPKOMST PUCK," en dan zegt iemand:

"Misschien dat ik je niet goed heb herkend."

Zelfs in Shakespeare word je niet herkend – Begint al lekker.

LEEST VERDER: "Maar ik denk dat jij die akelige en valse trol bent

Die ze Rob Goeiegast noemen. Ben jij niet degene die plaagt

En de dorpsmeisje de schrik op het lijf jaagt,

De melk zuur maakt, de molen sloopt met je nukken,

En huisvrouwen uitput door het karnen niet te laten lukken".

Vind je het zelf niet een beetje kinderachtig.

DWERG (DOC): Je klinkt nogal als oud nieuws.

DWERG (DOPEY): Met je Shakespeare. Ouwe hap.

DWERG (DOC): Meneer de elite. Met je Shakespeare.

DWERG (DOPEY): Old skool.

DWERG (DOC): Wij Disney, jij Shakespeare.

PUCK: Hoe dan ook: zij is van mij.

DWERG (GRUMPY): Nee.

PUCK: Nee?

DWERG (DOC): Wij hebben haar gevonden, dus ze is van ons.

DWERG (GRUMPY): En we zijn bereid er voor te vechten.

DWERG (DOPEY): P.U.C.K.

GEDUW EN GETREK VAN DE DWERGEN EN PUCK.

PUCK: Even handen thuis, hè. Ik ben een dienaar van de koning.

DWERG (DOPEY): En wat doe je hier dan.

PUCK: Ik ben om een toneelstuk voor hem voor te bereiden, om zijn zinnen te verzetten, hij wil zich ontspannen, even de ellende van de wereld ontvluchten.

DWERG (GRUMPY): Net zei je dat je hier met dat meisje was.

PUCK: Ja, dat kwam ertussen.

ONDERTUSSEN KOMT DE JONGE VROUW OVEREIND
DE VECHTENDEN ZIEN DAT ZE WAKKER IS.

JONGE VROUW: Mag ik ook even de aandacht.
Dank je.

DWERG (DOPEY): Ze is wakker.

PUCK: Dat kan niet.

JONGE VROUW: Je doet dit al een tijdje, hè.

PUCK: Ja.

JONGE VROUW: Sinds wanneer ook weer.

PUCK: 1684.

JONGE VROUW: Sinds 1684.

PUCK: Ja.

JONGE VROUW: Ja, ik vraag maar.

PAUZE.

JONGE VROUW: [En zou wat jij met mij doet](#), en wat je dus al eeuwen volhoudt, niet op de een of andere manier invloed hebben hoe mensen naar mij, een vrouw, naar vrouwen, kijken. Of heeft dat alles wat wij hier doen geen zin. Ik stel vragen hè, ik heb niet per se geen antwoorden.

PAUZE.

JONGE VROUW: Wat er met mij gebeurt is natuurlijk niet het allergrootste, als je het vergelijkt met het klimaatprobleem, hoe de techno-jongens alles overnemen, wat er in Amerika gebeurt, Gaza, Oekraïne, daar is dit allemaal peanuts bij, maar toch stel ik graag die vragen, begrijp je, Puck.

PAUZE.

JONGE VROUW: Ik lig hier weerloos op de grond, omdat jij dat zo geregeld hebt, en er wordt aan me getrokken door de ene partij omdat de andere partij me heeft gedrogeerd, omdat er blijkbaar iets niet aan me deugt wat opgelost moet worden, en ik kan me niet herinneren dat mij iets gevraagd is. Misschien was het bij Shakespeare normaal, of bij Disney, maar anno 2026 kunnen we toch stellen dat het heel vreemd is.

PUCK: Je ziet het verkeerd.

JONGE VROUW: Wat ging er in dat kleine hoofdje om, dat je dit volstrekt normaal vond. Oh dat is een vrouw, dat is een meisje, en daar mag je alles mee doen, want die kunnen zelf niet denken, die moeten doen wat anderen zeggen, hun vader, hun man, elke man, want straks gaat ze nog dingen doen die niet goed voor haar zijn. Want die hersens hebben ze niet. Die vrouwtjes. Dus drogeren we ze.

DWERG (DOPEY): Wij kwamen je redden.

JONGE VROUW: Ik kom zo bij jullie. Eerst hier met die moerastrol afrekenen. TEGEN
PUCK: Nou?

PUCK: Ja. Uh ... Ik ben een bosfee.

JONGE VROUW: Natuurlijk. Prima. Zal wel. Maar wat was je van plan?

PUCK: Nou, er was me verteld dat je geen dromen hebt, en dan probeer ik te helpen.

DWERG (GRUMPY): “Die de dorpsmeisje de schrik op het lijf jaagt,
De melk zuur maakt, de molen sloopt met je nukken,
En huisvrouwen uitput door het karnen niet te laten lukken.”

PUCK: Ik heb een kruid, en dat strooi ik in je ogen, en als je dan wakker wordt, dan wordt je verliefd op wie je ziet.

JONGE VROUW: En dat is leuk, dat is grappig?

PUCK: Nouja.

JONGE VROUW: Omdat Shakespeare het bedacht heeft?

PUCK: Nouja.

JONGE VROUW: Maar er wordt wel iets genormaliseerd wat niet normaal is, en niemand steekt een hand uit.
Waar is dat kruid waarmee je me verliefd maakt.

PUCK LAAT HET ZIEN.

JONGE VROUW: Kom eens hier met dat spul. Zal ik jou even in slaap brengen? En dan kunnen jullie hem mee naar huis nemen! Of is dat opeens niet meer de bedoeling.

PUCK: Ik breng ook wel mannen in slaap.

JONGE VROUW: Het is niet normaal wie dan ook in slaap te brengen, zonder dat ze daar om gevraagd hebben. Ook niet voor de grap. Ook niet voor een goed doel. Ook niet voor niets. En jullie. Wat waren jullie met me van plan.

DWERG (DOC): Ken je je klassiekers niet?
We leggen je in een glazen kistje. We verzorgen je. En dan word je wakker. En dan ruim je ons huis op.

DWERG (GRUMPY): Net andersom.

DWERG (DOC): En je wordt deel van ons gezin, zeg maar. Je doet het huishouden, en je kookt en je ver stelt onze kleren. En dan komt er een rotmoment, want dan komt je boze schoonmoeder, je weet wel, die van Spiegeltje Spiegeltje aan de Wand, wie is de mooiste van het Land, en dat ben jij dan en zij niet, en die is jaloers en die vermoord je dan, eerst met een vergiftigde appel en dan met een vergiftigde kam ...

DWERG (GRUMPY): Net andersom.

DWERG (DOC): ... en dan leggen we je in een glazen kistje, zodat iedereen naar je kan kijken, wat misschien in het kader van wat je net gezegd hebt, een beetje raar is en ten koste gaat van je privacy, want we hebben je daar geen toestemming voor gevraagd, maar dat even latend, dan komt er een prins, en die neemt jou met kist en al mee, maar die laat ie vallen en door de schok schiet de vergiftigde appel uit je keel, en kom je bij en wordt verliefd op die prins, en dan ga je bij ons weg, en dat is best emotioneel, want we zijn dan nogal aan je gehecht geraakt. Omdat je mooi bent, en lief, en ...

DWERG (GRUMPY): Is ook weer net andersom. Je vertelt het eigenlijk net niet goed.

DWERG (DOC): Het verhaal wordt er niet beter van met al jou interrupties.

DWERG (GRUMPY): Maar wel waardere.

DWERG (DOC): Het is niet waar. Het is een sprookje.

DWERG (GRUMPY): Maar die zijn ook waar.

DWERG (DOC): Kan ik doorgaan.

DWERG (GRUMPY): Iedereen kent dat verhaal, dus waar ben je mee bezig. Wij zijn de dwergen en jij bent Sneeuwwitje. Punt.

WE NOEMEN HAAR VANAF HIER OOK SNEEUWWITJE.

SNEEUWWITJE, TEGEN DE DWERGEN: Pak hem vast. Pak hem vast. Laten we eens kijken of dat kruid werkt. Grappig toch.

PUCK: Ja, maar ...

DWERG (GRUMPY): Ja, wie A zegt moet ook B zeggen.

DWERG (DOPEY): Ja, dan moet je consequent zijn.

PUCK: Maar ik heb geen A gezegd. Ik heb geen A gezegd!

DWERG (GRUMPY): Dat zijn details.

PUCK: Ik heb geen A gezegd.

SNEEUWWITJE: Hoe werkt dat dan.

DWERG (DOC): In zijn ogen strooien.

TEGEN DWERG GRUMPY: Of is dat ook andersom soms.

DWERG (GRUMPY): Ja, straks durf ik niets meer te zeggen.

DWERG (DOC): En dan valt hij in slaap, en als hij dan wakker wordt, word hij verliefd op de eerste persoon die hij ziet.

ZE PAKKEN PUCK VAST, DIE ZICH VERWEERT, ZICH HEVIG VERWEERT.

SNEEUWWITJE: Wat is er. Bang verliefd te worden.

Hé, ik doe dit alleen maar om het eens anders te doen, zodat we er over na gaan denken en wie weet verandert er dan iets. Ooit.

SNEEUWWITJE: Wat is hier erg aan. Het is toch precies wat je bij mij wilde en ik zou er toch gelukkig van worden.

ZE STROOIT HET POEDER IN ZIJN OGEN.

SNEEUWWITJE DUWT WAT AAN PUCK.

SNEEUWWITJE, TEGEN PUCK: Weet jij wat liefde is? Nee, dat weet je niet. Je hebt geen idee. Je bent in de weer met toverstofjes, maar je hebt geen idee.

ZE KNIP MET HAAR VINGERS. PUCK WORDT WAKKER.

EVEN NIETS. HIJ WEET NIET WAT ER MET HEM AAN DE HAND IS.

DAN KIJKT HIJ NAAR SNEEUWWITJE.

PUCK GRIJPT NAAR ZIJN HART: Au au au au au au au.

HIJ HEEFT HET HEEL SLECHT NADAT HIJ HAAR GEZIEN HEEFT.

HIJ HERNEEMT ZICH.

NOTA BENE: PUCK IS ECHT VERLIEFD, EN DAT VOL, ECHT GEEN GRAP.

PUCK: Oh godin, nimf, heilige prinses,

Zeg me waar de helderheid van je ogen mee te vergelijken is.

Oh, je lippen in hun volle bloei,

Als kersen die elkaar kussen in verleidelijke groei!

Kom bij me zitten, op dit bloemenbed,

Terwijl ik je zachte wangen streel,

En een rozenkrans op je glanzend hoofdje zet,

En je neus, je oren, je ogen kus, mijn lief juweel.

In jouw ogen, bevinden zich alle verhalen die ik zoek,

Ze zijn daarin opgeschreven als in een met liefde overladen boek.

Ik kijk om me heen door een roze bril
 Veel te lang alleen 'k stond een beetje stil
 Hoe kon ik 't weten M'n wereldje was zo klein
 'K Was haast vergeten hoe 't voelt om verliefd te zijn

Something in the way she moves
 And all I have to do is think of her

Uw kwaliteiten zijn zo hemels, dat ik het voel als mijn heilige plicht,
 Om u te zeggen, te zweren, dat dit liefde is op het eerste gezicht.

So this is Love, mmm
 so this is what makes life divine

PUCK: Alles wat u zegt, lijkt uit de hemel te komen.
 U bent mijn koningin, ik ben uw dienaar.
 I see trees of green
 Red roses too
 I see them bloom
 For me and you
 And I think to myself

PUCK: Vergeleken met jouw hand lijkt het pure wit van de bergtop,
 Bevroren door de oostenwind, zwart als een kraaienkop.
 dwergen: O mio babbino caro
 mi piace, e bello, bello
 dwergen: vo'andare in portarossa
 A comperrar l'anello
 Oh I, I want to be with you everywhere
 Sta mij toe dat ik er een kus op druk,

Op die adellijke witheid, dat zegel van geluk!
 Jouw aanwezigheid verguldt de nacht,
 Beter dan al die sterren met hun fonkelpracht.
 Steeds als ik je zie lopen
 Dan gaat de hemel een klein beetje open
 Sterren je laat ze verbleken
 met je ogen die altijd stralen
 Jij kan de zon laten schijnen
 Want je loopt langs en de wolken verdwijnen
 En als je lacht, lacht heel de wereld mee

De meeste dromen zijn bedrog
 Maar als ik wakker word naast jou dan droom ik nog
 ik voel je adem en zie je gezicht

je bent een droom die naast me ligt
 Je kijkt me aan en rekt je uit
 één keer in de zoveel tijd komen dromen uit

DWERG (GRUMPY): Misschien moet je haar met rust laten, je ziet toch dat ze je niet moet,
 en jij gaat maar door, daar staan straffen op.

DWERG (DOPEY): Het is niet oké, wat je doet.

Whoa, my love, my darling
 I've hungered for your touch

Cause nothing compares
 Nothing compares to you

SNEEUWWITJE: Kom eens hier.
 Ga eens op de grond liggen.
 Hier.

PUCK: Ik doe alles voor je.

SNEEUWWITJE: Ga liggen. En liggen blijven.

PUCK: Ik bescherm je. Wees niet bang.

SNEEUWWITJE: Liggen!

OMDAT HIJ NOG STEEDS BEWEEGT ZET ZE EEN VOET OP ZIJN HOOFD.

SNEEUWWITJE: Mooi hè, liefde.

PUCK: Je krijgt het mooiste leven ooit. Bij mij geen huishouden. Ik kan alles regelen. Ik heb
 kruiden weet je wel. Kruiden voor alles.

I can show you the world
 Shining shimmering splended
 Tell me princes now when did you last let your heart decide

SNEEUWWITJE: Even serieus. Puck.

Kijk naar jezelf.
 En kijk naar mij.

Denk je echt dat je een schijn van kans hebt.
 Hoe in de wereld kun je denken, dat iemand als ik, ooit iets in jou, zou kunnen zien.

Je bent klein.

Je bent lelijk.

Als je een stuk papier was zou ik je verscheuren.

Als je een pissebed was zou ik je vertrappen.

Mooi hè, liefde.

Als ik je zou zeggen wat ik van je dacht zouden alleen die woorden al, me, nog voor ze mijn mond hebben verlaten, misselijk gemaakt hebben. En zo ver zal ik het niet laten komen, maar weet 1 ding, er zal nooit, en zelfs in de verste verten niet, ook maar het begin van iets wat je zou kunnen verwarren als liefde, nooit, van mij voor jou ergens ooit ontstaan. Nooit.

Vergeet het, zet het uit je hoofd, denk het niet eens.

Mooi hè, liefde.

Je betekent zo weinig voor me dat ik niet eens medelijden met je heb. Je laat me koud. Je bent een waardeloos personage in een toneelstuk van bordkarton, een lege huls, je bent niet meer dan woordjes, die door een acteur gezegd worden, en zelfs die acteur gaat vanavond naar huis en dan is hij jou vergeten, terwijl jij achterblijft, opgesloten in een stuk van 4 eeuwen oud. Dat is wat jij bent, niets, minder dan niets. Je bestaat niet eens.

Je bent een hoopje lucht. Een 4 eeuwen oud hoopje niks. Je moet er toch niet aan denken jou te moeten spelen.

OBERON OP, IS TROUWENS EEN VROUW. MET EEN SNOR.
DWERGEN OOK WEER OP.

OBERON, TEGEN PUCK: Puck! Puck!!! Waar ben jij in godsnaam mee bezig!!

Je bent een dienaar van mij, en als jij je laat vernederen, laat je daarmee mij vernederen. Sta op en gedraag je. Als ik in de buurt ben wil ik dat je je gedraagt.

SNEEUWWITJE: En wie ben jij?

DWERG (DOPEY): Hij is de koning.

SNEEUWWITJE: Ja, en?!

Koningen bestaan niet.

DWERG (DOPEY): Die bestaan wel.

Vraag maar aan hen. WIJST NAAR PUBLIEK: Zij hebben ook een koning.

SNEEUWWITJE: Zij?

DWERG (DOPEY): Ja. Dus ze bestaan.

SNEEUWWITJE: Zij hebben een koning?!?

DWERG (DOPEY): Ja.

SNEEUWWITJE: Waar dan?

DWERG (DOPEY): Die zit in zijn paleis.

SNEEUWWITJE: Wie gelooft er in een koning?

DWERG (DOPEY): Zij.

DWERG (GRUMPY): Ja. En ze vinden dat hij echt bestaat.

DWERG (DOPEY): Dus.

OBERON: Kunnen we hier even mee stoppen. Dit lijkt me even niet van belang.

TEGEN PUCK: Puck. Heb je het toneelstuk voorbereid. Je bent hier omdat je een toneelstuk zou voorbereiden

PUCK: Er is iets tussen gekomen.

OBERON: Pardon. Ik heb één afspraak met je, en die is: als ik hier kom, dat er een toneelstuk voor me klaar staat.

PUCK: Dat zeg ik: Er is iets tussen gekomen.

OBERON: Zullen we niet schreeuwen.

PUCK: Ik schreeuw niet.

OBERON: Oké. Dan herhaal ik de vraag. Puck, waar blijft dat verdomde toneelstuk.

PUCK: Ja, eh.

HIJ MAAKT WANHOPIGE GEBAREN, WAARMEE HIJ ZIJN SITUATIE PROBEERT TE VERKLAREN EN DAT MONDT UIT IN:

PUCK: Ik ben verliefd.

OBERON: Op wie.

PUCK: Op haar.

OBERON: Waarom.

PUCK: Eh ja.

OBERON: Sta op, sukkel.
Puck, sta op.

PUCK, TEGEN SNEEUWWITJE: Je bent bang. Je durft jezelf niet te bekennen wat je eigenlijk echt wil. En verschuilt je dan achter morele praatjes, of dat je het niet wilt. Maar het is angst, angst ergens echt voor te gaan.

OBERON: Puck, sta op.

PUCK STAAT OP.

PUCK: Ik sta op onder protest.

OBERON, STELT ZICH VOOR AAN SNEEUWWITJE: Aangenaam, ik ben Oberon, ik ben de sprookjeskoning. En of je daarin gelooft of niet, dat boeit me niet zo. Ik heb net even naar je staan te luisteren, klein verwend nest, en blijkbaar vind je dat je nogal wat aan gedaan is.

SNEEUWWITJE: Er IS me veel aan gedaan.

OBERON: Het kleine meisje in de grote wereld.
Als ik heel eerlijk ben maak je nogal een naïeve indruk.

SNEEUWWITJE: Ik ben hier niet om beledigd te worden.

PUCK, TEGEN SNEEUWWITJE: Ik vind je 1 van de liefste mensen die ik ooit heb gezien, die ik ooit ben tegengekomen.

SNEEUWWITJE: Je bent een personage. Je bent niet echt.

OBERON: Kom op zeg, groei op. Te denken dat iets van wat we hier doen ook maar enige invloed zal hebben, ten goede of ten kwade. Want alles straalt het gevoel uit dat je echt denkt dat het zin heeft wat hier gebeurt.

SNEEUWWITJE: Ik vecht voor wat ik waard ben.

OBERON: Ok.

SNEEUWWITJE: Ok.

OBERON: Ok, ik mag niets zeggen, want ik ben koning, en als koning heb je geen mening, sta je boven de partijen. Maar stel dat ik dat niet was, sprookjeskoning, en wel recht van spreken had, net zou doen of ik geen sprookjeskoning was, en stel dat ik het vermoeden heb dat het zin zou hebben, waarvan ik zeker weet dat dat het niet heeft, dan zou ik jou en je

soortgenoten, de niet-sprookjesmensen zeg maar, persoonlijk aanspreken, wat ik niet ga doen, want zoals gezegd, mensen laten zich niet persoonlijk aanspreken.

Dan zou ik jullie zeggen, als ik geen sprookjeskoning was, dat in deze wereld de leugenaars mogen liegen, de dieven stelen, de egocentristen de wereld vormgeven, en dat zodra het dichtbij komt iedereen net doet alsof er niets aan de hand is, zelfs doen alsof ze er niet zijn, doen of het niet over hen gaat.

Nooit kwaad worden, want je bent beschaafd, en kwaad zijn is niet netjes, dat doe je niet, dat heb je zo geleerd, nooit ruzie maken en als je op je strepen staat vooral binnen alle lijntjes blijven, god, hoe diep kun je zinken als mens.

Om je heen lijkt de wereld uit je handen geslagen te worden, en jij zult doorleven, bedaard, slikkend, je woede weg-etend, weg-drinkend of weg-redenerend.

Op een dag zul je er niet meer zijn, je was er, je hebt niets betekend, je sterft en je bent vergeten, de wereld slechter achterlatend dan hij was voor je aanwezigheid.

Gefeliciteerd.

Ik hoop dat jullie trots op jezelf zijn.

Kijk in de spiegel en zeg het hardop tegen jezelf: Ik was er en ik heb nul betekend.

Kijk in de spiegel, zeg het: Ik ben er, hier ben ik en ik beteken niets.

Of ben je één van die mensen die zegt: Ik ben niet bang, ik sta op tegen onrecht, tegen dat wat ik fout vind. Ik denk niet morgen weer een dag, misschien gaat het uit zichzelf weg, ik ben bereid. Ik ben bereid te vechten voor mijn idealen, ik ben bereid offers te brengen, ik ben bereid een mens te zijn, in plaats van de zak hooi die te moe is om te ademen en er totaal, maar dan ook totaal, niet toe doet, met mijn meningen en gedachten, die allemaal belangrijk lijken, maar waardeloos zijn omdat ik er niets mee doe. Die zich laat inlichten, misschien wel eens een boek leest, zich probeert te amuseren, en zich soms een beetje druk maakt.

Een beetje druk, dat is mijn leven.

Ooit avontuur, ooit iets gedaan waar wat op het spel stond, waar je zelf ingegrepen hebt, in plaats van achter de feiten aan te lopen, je huwelijk organiseren was al lastig genoeg.

De slechteriken, de mensen met duistere agenda's hebben jullie nodig, de slechteriken die willen dat je gewoon doorgaat met dagelijkse bezigheden,

zij weten dat jij het systeem draaiende houdt,

zij weten dat jij nooit een vuist gaat maken,

zij weten dat jij het voor ze opknapt,

altijd,

jij laat de treinen rijden,

jij vraagt mensen die wel proberen iets te doen, om niet te escaleren,

want dat is niet goed,

jij laat de armen bloeden,

de kinderen ergens werken,

jij met je ogen dicht,

jij steekt geen hand uit naar de slachtoffers,

jij profiteert mee,

want jij gaat niets, maar dan ook niets op het spel zetten,

jij verwacht vrijheid met kunnen kopen wat je wilt,

met in de pas lopen,

met in een goede auto rijden,

met je van niets en niemand iets aan te hoeven trekken,

vind je heerlijk,
 voelt vertrouwd,
 niemand valt je lastig
 en als ze het doen trek je je terug en komen de redenen waarom dat op dat moment het beste
 is wat je in je had vanzelf naar boven piepen,
 21 22,
 daar zijn ze,
 23 24.
 En je ziet niet eens hoe laf je bent.

De slechteriken kunnen het niet alleen, hun hele bouwwerk van terreur, leugens,
 achterbaksheid, maffiapraktijken, rust op jou,
 op de mensen die niets doen,
 die het niet kunnen opbrengen,
 het nooit kunnen opbrengen,
 het niet durven,
 het niet opportuun vinden
 of welke woorden je ook gebruikt om je uiteindelijke lafheid niet te hoeven benoemen.
 Je helpt niet, je leeft niet, je bent niet, je bent de middelmaat, het werkelijke schorem dat de
 ogen sluit uit angst voor het eigen hachje.
 Je vindt al dat je wat wordt aangedaan als een pakje bij de burens is afgeleverd,
 belachelijk, mensen die voor een goed doel op een snelweg gaan zitten en jouw vrijheid
 inperken, je scheidt verdomme toch je afval,
 je gooit verdomme zelfs het labeltje van het theezakje bij het oud papier,
 dat is biechten tegen een god die niet bestaat,
 dat gaat jouw wereld echt niet redden en je vindt het al genoeg,
 je vindt nogal veel snel genoeg,
 mag je ook wat tijd voor jezelf hebben.
 Puck is hier niet de dwarsligger. Jij bent een dwarsligger,
 een dwarsligger van het goede,
 van enthousiasme,
 van energie,
 van levenskracht,
 van werkelijke dromen,
 van in het grote geloven,
 allemaal lastig,
 allemaal veel,
 liever niet,
 geen regen op mijn dak,
 het tuig omarmt je, rekent op je, vertrouwt je,
 omdat jij het rustig laat gebeuren, al eeuwen,
 waar is die ene, waar is verdomme die ene die het verschil maakt,
 die persoon die jij altijd bereid bent neer te sabelen,
 die het altijd fout doet, want ja, die steekt zijn nek uit en veroorzaakt onrust,
 jouw vijver die moet en zal gladgestreken blijven,
 die ben je altijd bereid tegen te werken, die gast die de zaak op scherp zet.

Iemand die de vragen stelt waar je even niet op zit te wachten.
 Ik bid voor je, al geloof ik niet in god,
 ik zing voor je, al kan ik niet zingen,
 ik geef je mijn liefde, al weet ik dat je er niet mee kan omgaan,
 en ik geef je moed, ongevraagd, om alles wat ik zeg te ontkennen,
 en geef je argumenten om het geen lafheid maar levenskunst te noemen.
 En daarmee lieg ik graag met je mee.
 Jij bevolkt de aarde, en je doet alleen maar of het je ene zak interesseert,
 want er hangt geen doe-lijst aan, het is je allemaal te veel,
 al je energie zit in het redenen verzinnen dingen niet te doen.
 Dingen te laten.
 Dingen niet te zien.
 Dingen niet te willen zien.
 Durf je Nee te zeggen waar iedereen Ja zegt, of andersom.
 Te veel.
 Te ingewikkeld.
 Troost je, je bent als alle anderen.
 Je herkent ze, je omarmt ze, soms verzin je dat je net een slag beter bent,
 met je abonnement op een organisatie die iets goeds doet met jouw tientje in de maand,
 maar je weet wel beter. Je weet wel beter.
 Jij en je soortgenoten doen er niet toe, een natte scheet in de eeuwigheid,
 nee, een natte scheet in je eigen tijd.
 Over zwervers stap je heen en je weet waarom,
 een huilende man op straat,
 kan eng zijn,
 je ziet het liever niet, je hebt het druk,
 iemand in nood, weet jij veel,
 samen vechten tegen onrecht, ik heb het druk en ik doe al zo veel,
 je in dienst van anderen stellen, kan ik het soms alleen.
 Je haat mensen die het wel doen, de uitslovers, de gekkies,
 die alleen al door er te zijn jou schuldig maken, hé, daar heb ik even totaal geen zin in,
 en zeker niet als het jou ergernis oplevert, geld of tijd kost,
 ga ergens anders demonstreren. Ik ben een goedwillende burger. En ik doe ook heus wel wat.
 Ja, je doet ook heus wel wat.
 Jij, de dwarsligger, je doet alles wat je kan.
 Maar die spiegel in je huis hangt er niet voor niets.
 Kijk er eens in,
 en nu even niet om hoe je eruit ziet,
 kijk in je ogen.
 Kijk jezelf in de ogen.
 En kijk wat je ziet.
 Georganiseerde lafheid.
 Doorgekookte lafheid. Waar kraak en smaak uit is verdwenen.
 De rest van de wereld werkt voor je,
 al denk je dat je zelf nogal goed bezig bent,
 de wereld wordt voor je leeg getrokken,

voor zwakkeren wordt niet opgekomen,
want jij zal er voor gaan liggen.

Altijd.

Kijk in de spiegel.

Daar sta je.

Voor jou ben jij het belangrijkste op de wereld.

En je hebt gelijk.

Het zou wat zijn zeg als iedereen maar tekeer zou gaan tegen onrecht, in wat voor wereld zouden we dan leven.

De waarheid ligt toch altijd in het midden.

Met rust kom je verder dan met woede.

En wat heb ik er mee te maken.

Ze laten mij toch met rust.

~~Peace man.~~

Wat heb ik er mee te maken dat er links en rechts hele volksstammen worden uitgemoord.

De slavernij is toch ook verdwenen.

Vrouwenkiesrecht. Arbeidersrechten. Die staan er heel wat beter voor dan eeuwen geleden.

We doen toch ons stinkende best.

Ja, ik kijk in de spiegel en wat ik zie dat maakt me trots.

Wat eten we vanavond!

Plezier, pret, de tering.

Jezus wat een mogelijkheden.

Had je ooit als kind vergezichten, zag je kansen, vreemde landen en met twee benen op de grond het goede doen, daar las je over, zag je films over, de helden, die er in woestijnen, in het heelal, door bergen en dalen, regenwouden, er waar dan ook, op los gingen, dat was jouw soort.

Die aten niet, die zeurden niet, die deden, dat waren jouw mensen, dacht je.

Nou, dat waren ze niet.

Denk je dat het één spat trots op je zou zijn, als het je nu zou zien, het kind dat je was, dacht je dat die trots zou zijn, op hoe je bent is geworden.

Wat eten we vanavond.

Druk druk druk.

En wat vergeef je jezelf gemakkelijk.

En je weet één ding zeker: het gaat niet over jou.

Want jij deugt, of in ieder geval doe je wat je kan.

Je bent nou eenmaal geen Nelson Mandela. Je vindt Nelson Mandela een bijzondere man, dat is jouw bijdrage.

Heb je de laatste gadgets al,
de nieuwste telefoon,

die zijn er ook niet voor niets. Door kinderen gemaakt, maar dat vergeten we maar even.

Kinderen in de leeftijd van je eigen jonge kinderen.

Je zou je doodvechten als het jouw kind was, als het jouw kind zou overkomen, maar nu sluit je je ogen. En het kost niet eens moeite.

Oké, ik ben een onvolkomen mens,

zeg het in de spiegel,

kijk het monster in de bek,

want daar staat hij, jij, en jij alleen maakt mogelijk wat je zegt tot in het diepst van je hart te verafschuwen en dat besef kun je in een kuil gooien en bedekken met zand en stenen en al het stinkende afval wat je in je leven achter je laat om de stank te beperken, maar altijd zal het blijven knagen en zich naar boven werken tot aan je laatste adem en niets er meer toe doet.

Hoe laat gaan we eten.

En wat gaan we eten verdomme.

Niet iets ontdekken, sightseeing.

Niets voelen, observeren en weglullen.

Niets meemaken, doen alsof.

Niets zeggen, converseren.

Niet vechten, een beetje mee bewegen.

Niets doen, jezelf bezig laten houden.

Geen moraal, maar sentimentaliteit.

Geen jeugd, maar doffe systematiek.

Geen openheid, maar zeker weten, een mening hebben.

En het Nederlands elftal speelt vanavond, of je kind zingt in een koor, en dat is echt belangrijk.

Of weet ik veel wat jij nodeloos belangrijk vindt.

Waar is het kind dat wild werd van opwinding bij de gedachte aan de wereld die het ging ontdekken, het meisje met mooie dromen,

dat is niet vol te houden,

doe maar gewoon dan doe je gek genoeg,

zit nou eens een keer stil,

moet dat nou allemaal tegelijk op je bord,

kijk eerst wat je wilt eten en schep dan op,

schreeuw niet zo, daar hebben andere mensen last van

en ren niet de hele tijd, je maakt me gek.

Woede weet je nog.

Muziek, springen, dansen, spelen.

Oprechtheid, intensiteit, verdriet.

En dan toch maar weer een kattenfilmpje opstarten.

Je bent totaal ongevaarlijk. En eigenlijk voor alles bang.

Je bent alles, je bent het universum, en van jou gaat het afhangen. Wat eten we vanavond!

Ooit was er een tijd dat je dacht dat het kon, dat wat je verzon mogelijk was, een bijzonder mens te zijn. Fantaseer je nog wel eens op die manier.

Het is allemaal makkelijk praten vanaf de buitenkant,

je hebt geen idee waar ik allemaal mee te dealen heb,

houd je bek, houd je bek gewoon.

Wat eten we vanavond, elke dag opnieuw,

en daar sta ik dan weer in de supermarkt, je hebt geen idee, in die rijen, met m'n karretje en

m'n mandje en m'n lijstje, als ik daar tijd voor gehad heb, daar sta je. Zouden ze trots op je

zijn, zouden ze trots op je zijn als ze je echt kenden, je hebt het goed gedaan, we zullen je

nooit vergeten. Wat eten we vanavond.

TEGEN SNEEUWWITJE: Maar ga vooral door met wat je doet, en als je denkt dat je iets kan bereiken, succes, ik zou er anders over denken, als ik überhaupt iets mocht denken, wat niet mag, want ik ben een sprookjeskoning. En bovendien is het niet goed voor het hart. Niet goed voor de rikketik.

DWERG (GRUMPY): Misschien zou je raad kunnen geven.

OBERON: Nee, kan niet. Als koning moet je boven de partijen staan. Kun je geen mening hebben. Mag niet. Kan niet.

DWERG (DOPEY): Dus Jij doet ook niets.

OBERON: Ik ben de sprookjeskoning. Ik ben er wettelijk aan gebonden om niets te doen. En ik ben hier omdat Puck hier een toneelstukje voor me klaar zou hebben. Een leuk toneelstukje. Zodat ik even wat anders aan mijn hoofd heb. Even weg uit de zorgen van het dagelijks leven. En ik zie niets. TEGEN PUCK: En jij zou het regelen. Waar zijn de toneelspelers. Ik zie niemand. Puck, waar blijft dat verdomde stuk. Ik heb mensen uitgenodigd. HIJ WIJST OP DE TRIBUNE.

PUCK: Ik heb nergens tijd voor gehad. Ik ben verliefd hoor je.

PUCK HEEFT OPRECHT PIJN.

PUCK: Daar staat de vrouw van mijn leven. Ik kan aan niets anders meer denken. Dan aan haar. Ze is geweldig. Ze is prachtig. Ik kan niet leven zonder haar. Wat kan mij dat verdomde toneelstukje van je schelen!!! Zij is het. Kijk naar haar. Mijn droomvrouw. Mijn alles. Mijn leven. Mijn bestaan.

Luistert dan niemand naar me. Heeft dan niemand met mij te doen. Kijk naar me. Kijk hoe ik er uit zie. Ik ben zó verdrietig!! Ik ben zó verdrietig. Help me. Help me alsjeblieft. Laat iemand me helpen. HIJ GAAT OP ZIJN KNIEËN. Alsjeblieft. Alsjeblieft.

OBERON: Puck, je bent altijd zo lang van stof.

PUCK: Ik ben misschien maar een papieren personage, maar ik heb zoveel pijn.

-DWERG (GRUMPY): Staat hij nou je huilen.

DWERG (DOC): Ja.

DWERG (GRUMPY): Ik kan er niet zo goed tegen als je huilt.

OBERON, GAAT NAAR SNEEUWWITJE: En jij? Je bent opeens zo stil.

SNEEUWWITJE: Mag ik even nadenken misschien. Het even laten bezinken.

OBERON: Zie je wat in hem.

SNEEUWWITJE: Nee.

Nee!!

Nee!!!!

PUCK: Ik moet nu misschien mijn grenzen aangeven.
Ik voel me hier niet prettig bij.

SNEEUWWITJE: Wat is er onduidelijk aan Nee!

Nee. Nee.

PUCK: Alsjeblieft.

OBERON: Oké.

OBERON TOVERT PUCK IN SLAAP.

PUCK SLAAPT.

OBERON DOET WAT ONDUIDELIJKS.

OBERON: Bij deze is je liefde voorbij.

PUCK BLIJFT EEN TIJDJE LIGGEN.

IEDEREEN STAAT GEÏNTERESSEERD TE KIJKEN.

OBERON, TEGEN SNEEUWWITJE: Zo beter?

SNEEUWWITJE: Laat me even met rust ja. Ik probeer een paar dingen te verwerken.

PUCK WORDT WAKKER.

GEEN IDEE WAAR HIJ IS.

PUCK: Oké, waar is iedereen.

IEDEREEN STEEKT ZIJN HAND OP.

OBERON: Puck?

DWERG (GRUMPY): Gaat het wel goed met je.

PUCK: Praat even niet tegen me, praat even niet tegen me, praat even niet tegen me, praat even niet tegen me, zeik even niet aan mijn kop, ik ben moe, en ik ben elke bemoeial, klein of groot, dik of dun totaal zat, dus moven, wegwezen. Een minuutje, ja!

HIJ PAKT EEN MINUUT.

NA DE MINUUT.

OBERON: Puck? Ben je er weer?

PUCK: Ja.

OBERON: Goed. Puck, waarom ben je hier?
Ik Oberon. Jij Puck. Jij maakt stuk voor mij. PUCK!!

PUCK: In m'n eentje? Er is niemand.

OBERON: Vraag hen. Zij zitten toch ook in de showbizz.

PUCK: Kunnen jullie spelen.

DWERGEN: We zijn geen acteurs, we zijn gecast op wie we zijn.

PUCK, TEGEN SNEEUWWITJE: Jij kan misschien ook meedoen.

SNEEUWWITJE: Ik kan niet spelen.

PUCK: Je kwam hier toch om te dromen?

SNEEUWWITJE: Je moet niet zo'n toon tegen me aan slaan.

PUCK: Ik heb mensen nodig.

SNEEUWWITJE: Waarom kan de werkelijkheid niet uit dromen bestaan. Is het zo moeilijk een werkelijkheid te scheppen die overeen komt met onze dromen, met hoe we zouden willen dat het ging.

PUCK: Ik zou als ik jou was deze kans pakken. Er is publiek. Er is een stuk. Er is een regisseur. Zo'n kans komt niet zo vaak langs.

OBERON: Puck!

PUCK: Ja, ja ja, ja ja ja.

HIJ PAKT DE TEKST VAN MIDZOMERNACHTDROOM AF VAN GRUMPY.

PUCK: Hier. Midzomernachtdroom. In dat stuk zit een stuk: 'De zeer betreurenswaardige komedie, en de zeer gruwelijke dood van Pyramus en Thisbe'.

STILTE

DWERG (DOC): Goed, prima. Maar wat moet ik aan?

PUCK: Doet dat er toe op dit moment.

DWERG (DOC): Ja, dat doet er toe! Ik zal er toch een beetje uit moeten zien.
Het is echt wel anders als ik het in een uniform speel of bijvoorbeeld helemaal in 't zwart.

PUCK: Zoek het uit! Pak iets! Wat maakt het mij uit.
Dit zijn jullie rollen; en ik smeeek jullie, vraag jullie, en verlang van jullie dat jullie het uit je hoofd kennen.

DWERG (GRUMPY): Hoe dan? Hoe krijgen we dat zo snel uit ons hoofd geleerd.

OBERON, TERZIJDE: Mensen vragen vaak, aan ons acteurs, hoe doen jullie dat toch, al die tekst uit je hoofd leren. Ik zal jullie het geheim vertellen: [Gewoon je best doen](#).
Nee hoor, grapje, daar zijn kunstenaars toch veel te lui voor. Nee, we hebben een geheim kruid, dat wel dus ...

HIJ GOOIT KRUID OVER DE DWERGEN.

PUCK: We gaan het hier doen. Dit groene veldje zal ons toneel zijn, deze meidoornhaag onze kleedkamer.

OBERON: Ik wil dat stuk zien; want iets wat vanuit eenvoud en toewijding wordt gemaakt kan nooit verkeerd zijn.

SNEEUWWITJE: [Vind je het niet onprettig](#) om incompetenten mensen onder druk de mist in te zien gaan terwijl ze denken iets goed te doen.

OBERON: Maar waarom zou dat gebeuren.

SNEEUWWITJE: Misschien omdat ze het niet kunnen.

OBERON: Je kunt naar het resultaat kijken, maar je kunt ook naar de liefde kijken en de moeite die er in zit.

PUCK: Alstublieft, Uedele, de Proloog is er klaar voor.

OBERON: Laat hem maar komen.

PUCK: *Lief publiek, misschien vraagt u zich af met welke show wij u hier welkom heten;
Blijf maar benieuwd, want de waarheid haalt alle twijfel weg.
Deze man is Pyramus, als u dat wilt weten;
En deze prachtige vrouw is Thisbe, zo waar als ik het zeg.
Deze man ...*

SNEEUWWITJE: Vrouw.

PUCK: ...vrouw - met klei en witkalk ingesmeerd,
 Die speelt Muur, die achterbakse muur die de geliefden scheidt;
 De arme schapen zijn blij dat in Muur een spleet is geïnstalleerd,
 Waardoor ze kunnen fluisteren. En accepteer dat als een feit.
 Deze man met lantaarn en takkenbos en hond
 Speelt Maneschijn, want, en dat durf ik hier te beweren,
 Het interesseerde onze geliefden niets wat iemand er van vond,

WE HOREN TROMPETTEN.

PUCK: Goed. Zeg je tekst, Pyramus; Thisbe, kom naar voren.

DOC, ALS PYRAMUS: *Thisbe, zoals een prachtige bloem kan meuren –*

PUCK: ‘Geuren’! ‘geuren’!

DOC, ALS PYRAMUS: *bloem kan geuren;
 Zo geurt jouw adem, mijn liefste Thisbe, van wie ik hou,
 Maar hoor, een stem! Blijf jij maar hier,
 Het duurt maar even en dan ben ik terug bij jou.*

DOC AF.

~~DWERG (DOPEY)~~DWERG (GRUMPY): Ben ik dan nu met mijn tekst?

PUCK: Ja, dat zou ik wel zeggen; want je moet snappen, dat hij alleen maar even weg gaat om te kijken waar dat geluid wat hij hoorde vandaan komt, en dan komt hij daarna terug.

GRUMPY/THISBE: *Oh stralende Pyramus, je huid zo wit als uit een lelie gewrongen,
 In de kleur van de rode roos uit een prijswinnende rozenstruik,
 Oh levendige jongeling, oh kleine jodeljongen,
 Zo trouw als het trouwste paard en toch altijd klaar voor gebruik;
 Ik zal je ontmoeten, Pyramus, bij Klojo z'n graf.*

PUCK: Bij Claudio z'n graf, man! Hé, en die zin daarna moet je nog niet zeggen; dat is je antwoord op de vraag van Pyramus. Jij knalt in één keer je hele rol eruit, alsof er geen cues bestaan.

Pyramus, opkomen! Je cue is net geweest; het is ‘klaar voor gebruik’.

GRUMPY, ALS THISBE: O - *Zo trouw als het trouwste paard en toch altijd klaar voor gebruik.*

DOC, ALS PYRAMUS: *Zelfs als ik mooi was, Thisbe, dan zou je nog de enige voor me zijn.*

PUCK: *Bij het maanlicht gingen ze naar Claudio's graf om elkaar daar te begeren.*

*Dit angstaanjagende beest, dat Leeuw wordt genoemd,
 Joeg de trouwe Thisbe, die daar als eerste was na zonsondergang,
 Weg van die plek, en maakte haar min of meer bang;
 Haar jas liet ze vallen toen ze er vandoor ging,
 Die werd door de walgelijke leeuw met zijn bebloede mond verscheurd.
 En daar is Pyramus, die lieve dappere jongeling,
 En vindt de jas van zijn trouwe Thisbe met bloed besmeurd;
 Waarna hij met zijn zwaard, dat ziedende zondige zwaard,
 Zowaar zijn bevende bebloede borst doorboort;
 En Thisbe, die in de schaduw van de moerbeiboom rondwaart,
 Pakt zijn dolk, en sterft. Maar de rest van het verhaal behoort.
 Aan Leeuw, Maneschijn, Muur en het liefdespaar,
 Zij kunnen het beter vertellen, want ze staan al klaar.*

SNEEUWWITJE, ALS MUUR: *Op dit punt aangekomen, dames en heren,
 Zal ik mezelf als muur presenteren;
 En het is het soort van muur; het is maar dat u het weet,
 Dat een klein gat in zich heeft, zeg maar een spleet,*

GRUMPY: *Wow, spleet.* Kan dat wel.

PUCK: Even niet.

SNEEUWWITJE, ALS MUUR: *Waardoor Pyramus en Thisbe, het liefdespaar,
 Fluisterend geheimen uitwisselen met elkaar:
 Met deze klei, dit gips, en deze stukjes steen maak ik waar,
 Dat ik die muur ben; en geloof me maar:
 Dit is de spleet, dit is achter en dit is voor,
 Hier fluisteren ze hun lieve woordjes door.*

DOC, ALS PYRAMUS: *O gruwb're nacht! o nacht, zo zwart van waas!
 O nacht, die na het daglicht altijd doorbreekt!
 O nacht, o nacht, o nacht, helaas! helaas!
 Ik vrees, ik vrees dat Thisbe mij haar woord breekt.
 En gij, o muur, o lieve, beste Muur!
 Die 't huis haars vaders en het mijne scheidt,
 Gij Muur, o Muur, o lieve, beste muur,
 Toon mij uw spleet, waar ik mijn blik door weid'.*

SNEEUWWITJE, ALS MUUR, SPREIDT HAAR VINGERS.

DOC, ALS PYRAMUS: *Beleefde muur, heb dank! God loone 't u!
 Wat zie ik daar? Thisbe, die zie ik niet.
 O booze Muur, door wien ik niets zie nu!
 Vervloekt, gij steenen, die mij zo verriedt!*

DWERG (DOC): “die mij zo verried” is de cue voor Thisbe: zij moet nu opkomen, en ik ga haar dan stiekem door de muur bekijken. U zult zien dat het precies zo gaat zoals ik zeg: daar is ze al.

GRUMPY KOMT OP.

GRUMPY, ALS THISBE: *O muur, zeer vaak vernaamt ge mijn gewezen,
Die van mijn Pyramus mij scheidt zoo wreed;
Mijn kersenlippen kusten vaak uw steen,
Uw steen, uit leem en koehaar saamgekneed.*

DOC, ALS PYRAMUS: *Ik zie een stem, ik ga ter spleet en schouw
Of ik mijn Thisbe's aanschijn horen kan.
Thisbe!*

GRUMPY, ALS THISBE *Zijt gij 't, mijn lief, naar ik vertrouw?*

DOC, ALS PYRAMUS: *Vertrouw het, ja, 'k ben uw aanstaande man,
O kus mij door deez' halfverganen muur.*

GRUMPY, ALS THISBE *Ik proef den muur, niet uwer lippen vuur.*

DOC, ALS PYRAMUS: *Komt gij zoo daadlijk thans naar Claudio's graf?*

GRUMPY, ALS THISBE *Ik kom, ja, dood of levend, op een draf.*

DOC, ALS PYRAMUS, EN DOPEY, ALS THISBE, GAAN AF.

SNEEUWWITJE, ALS MUUR: Hiermee heb ik, Muur, mij goed van mijn rol gekweten;
En aldus gedaan, gaat Muur een hapje eten.

SNEEUWWITJE GAAT AF.

LEEUW/GRUMPY OP, HIJ HEEFT OOK DE SPULLEN VOOR DE ROL VAN
MANESCHIJN BIJ ZICH.

DOPEY, ALS LEEUW

*Geachte dames, u, wiens zachte hart het uit kan gillen,
Omdat het kleinste monsterlijkste muisje u met vrees vervult,
Zal nu, wellicht, gaan schudden en gaan trillen,
Als straks de ruwe leeuw in wilde woede brult.
Weet dan dat ik Grumpy ben, ik zit hierin,
Dit is geen leeuw, en ook niet geen leeuwin;
Want als ik als leeuw problemen kwam maken, hier, op uw terrein
Dan zou mijn leven me niet meer zeker zijn.*

DOPEY, ALS MANESCHIJN:

*Deze lantaarn die staat voor de maan;
En het mannetje in de maan dat ben ik.*

OBERON: Ga door, Maan.

DOPEY, ALS MANESCHIJN:

Het enige wat ik te zeggen heb, wat ik jullie vertel, is dat de lantaarn de maan is; ik het mannetje in de maan ben; deze takkenbos is mijn takkenbos; en deze hond mijn hond.

DOPEY ZET DE TAKKENBOS NEER, MET DE LAMP ER AAN, EN VERANDERT WEER IN LEEUW.

THISBE/GRUMPY KOMT OP.

GRUMPY, ALS THISBE: *Dit 's ouden Claudio zijn graf, waar is mijn lief?*

LEEUW/DOPEY, BRULT: *Ooh!*

THISBE/GRUMPY RENT, TERWIJL ZE HAAR JAS LAAT VALLEN, AF.

PUCK: En daar is Pyramus –

DOC, ALS PYRAMUS OP.

PUCK, TEGEN DOC: Hou het licht ja.

DWERG (DOC): Dat moet jij zeggen!! Hou het licht!! Hou het lekker zelf licht! Ik sta hier niet op toneel om iets te doen wat er niet toe doet. Ja! Misschien luisteren ze niet, of nemen ze het niet persoonlijk, of zullen we nooit wat veranderen, of wat iedereen ook zegt, maar dat betekent niet dat we het dan maar niet moeten doen. Als ik op een toneel sta, geef ik alles, zonder enig voorbehoud, ik vind het belangrijk, en anders verzin ik dat het belangrijk is, toneel kan nut hebben, dat is waar ik in geloof en zo zal ik het spelen.

Ik ben geen toneelspeler geworden om maar wat te doen, om mijn talent te vergooien, bind me dan maar op een stoel met een tape over mijn mond, ik ben Doc, en ik vecht voor mijn zaak. Ik ben niet van plan om mijn van god gegeven talent te grabbel te gooien.

En als ik hier iets zeg over liefde, dan zal het ook over liefde gaan!

Ik heb het hier over liefde

Ik heb het hier over echte liefde

Over wat ons drijft

Over waar we in geloven

Over dat wat ons mens maakt

En het interesseert me geen ene donder dat er dan misschien iemand afhaakt.

Ik heb niet al die moeite gedaan om mijn talent uiteindelijk niet te gebruiken. Kom hier met dat poeder. WOLK POEDER.

EN VERVOLGENS GAAT HIJ ER VOL VOL VOOR.

DOC, ALS PYRAMUS: *Ik dank u, maanlicht, voor uw zonneglans,
Ik dank u, maan, dat gij zoo helder straalt,
Want bij dien gouden lichtgloed is er kans,
Dat mij 't gezicht van trouwe Thisby smaakt.
Maar stil! – wat leed!
O lot, hoe wreed!
Wat jammer is dit hier?
Mijn oog, o ziet?
Dat kan toch niet;
Mijn hartlap, mij zoo dier!
Au au au au au au
Uw mantel goed
Bevlekt met bloed?
O, alle Furiën, kom!
O, noodlot schaf
Mijn leven af;
Blusch, doof, verplet, breng om!*

OBERON: Zulke hartstocht, opgeteld bij de dood van zo'n lieve vriendin, dat is toch om heel treurig van te worden.

PUCK: Vertel mij wat.

DWERG (DOC): Praat er niet doorheen.

DOC, ALS PYRAMUS: *Waarom, natuur, deedt gij den leeuw ontstaan?
Verslikte een leeuw de schoonste jonkvrouw niet,
Die is, – neen was? – waar is zij heengegaan,
Die, lieflijk lachend, 't leven loven liet?
Weg, tranenschaar!
Kom zwaard, doorvaar
De borst van Pyramus!
Hier, links geprikt,
Waar 't hart mij tikt,*
HIJ DOORSTEEKT ZICHZELF.
*Dus sterf ik, dus, dus, dus!
Nu ben ik dood:
Mijn ziel die vlood
En zweeft in hooger dreef;
O, tong wordt blind!
O, maan, verzwind!
O, sneef, sneef, sneef, sneef!*
HIJ STERFT.

DWERG MANESCHIJN GAAT AF.

SNEEUWWITJE IS OP HAAR KNIEËN BIJ DOC/PYRAMUS GAAN ZITTEN.

OBERON: Wat erg dat hij sterft, hij was net op dreef.

DWERG (GRUMPY): Het zou beter geweest zijn als hij in leven bleef.

DWERG (DOPEY): Met de hulp van een dokter zou hij wel weer op de been komen en de man worden die hij was.

OBERON: Wat jammer dat Maneschijn weg is gegaan, want hoe moet Thisbe, als ze straks terug komt, haar geliefde vinden?

DWERG (GRUMPY): Ze vindt hem bij het licht van de sterren.

SNEEUWWITJE, ALS THISBE

In slaap, mijn schat?

Wat, wat is dat?

O, Pyramus, ontwaak!

DWERG (GRUMPY): Hé, dat is mijn rol.

PUCK: Laat 'r maar.

DWERG (GRUMPY): Maar ...

PUCK: Ik zei; laat 'r maar.

DWERG (GRUMPY): Maar ...

ANDERE DWERGEN, OBERON, TEGELIJK: Hij zei: laat 'r maar!

SNEEUWWITJE: Dank jullie wel.

SNEEUWWITJE, ALS THISBE, SAMEN MET GRUMPY EN DE MUZIEK MAAKT ZE HIER IETS PRACHTIGS VAN:

In slaap, mijn schat?

Wat, wat is dat?

O, Pyramus, ontwaak!

Al uw kracht,

En al uw macht,

U heeft het me getoond,

De dood heeft u beloond,

Zo diep te gaan.

O spreek, o spreek!

Wat ziet ge bleek!

Wat! zijt ge dood? o wraak!

*Uw leliemond,
 Uw neus zoo blond,
 Uw wangen van saffraan,
 Zijn heen, zijn heen,
 O bruidjens, ween,
 Dat lookgroen oog vergaan!
 Drie zustren, gij,
 Komt thans tot mij!
 Hoe melkwit is uw hand!
 O doopt ze in 't bloed;
 Uw schaar verwoed
 Doorsneed zijn levensband!
 O tong, geen woord!
 O zwaard, ga voort,
 Doorweek mijn boezem mee;
 Vaart, vrienden, wel;
 Thisbe sneeft snel;
 Atjé, atjé, atjé.*

THISBE STERFT, GRUMPY OOK.

PUCK, TEGEN DOC: Kom sta op. Laat zien dat je nog leeft.

DOC/PYRAMUS KOMT OVEREIND, HELPT SNEEUWWITJE OVEREIND, ZE GEVEN ELKAAR EEN HIGH FIVE.

DE DWERGEN APPLAUDISSEREN.

SNEEUWWITJE, TEGEN PUCK: Wat is er met jou?

PUCK: Ik hou geloof ik nog steeds van jou.

DWERG (DOC): Stelt u nog prijs op de epiloog, of zullen twee van ons nog de dwergendans doen?

OBERON: Kom maar op met die dwergendans; vergeet de epiloog.

DE DWERGEN DOEN DE DWERGENDANS.

SNEEUWWITJE: Mag ik dan nu [een suikerspin?](#)

[OBERON: Ja mag. Kost twee euro.](#)

OBERON MAAKT EEN GEBAAR DAT DAT GOED IS.
 ZE BEDANKT HET PUBLIEK NOG EVEN EN GAAT DAN TWIJFELEND AF.

PUCK: En nu brult de leeuw omdat hij honger heeft,
 En de wolf huilt naar de maan;
 Terwijl de boer zich aan de slaap overgeeft,
 Hij heeft zijn zware taak gedaan.
 In de haard gloeit nog een laatste restje hout,
 Terwijl de bosuil luid schreeuwt in de nacht,
 Het maakt de stakker, die ziek is en benauwd,
 Angstig voor de dood die op hem wacht.
 Kindertjes draaien zich om en dromen stil hun dromen.
 Zij zijn niet bang, want ze weten dat hun ouders straks weer thuis zullen komen.
 De zon zal morgen voor of achter de wolken staan
 De aarde zal door het heelal blijven suizen
 En wij, wij zullen verdwijnen nog voor u bent weggegaan.

Ik ben Puck de liefdesgod. U heeft gezien wat wij hebben gedaan.
 Terwijl we niet eens hebben bestaan,
 En als we u hebben verward met dit stuk,
 Denk dan aan het volgende voor uw eigen geluk
 Doe alsof u wat heeft zitten dromen,
 Terwijl dit hier speelde tussen de bomen.
 Geloof dat ons stuk, Puck's Midzomernacht,
 Niets meer was dan wat een droom u had gebracht.
 Maar laten we voordat we de benen strekken,
 Deze bijzondere nacht zo lang mogelijk rekken.
 Straks zoemt de herfst weer over deze bossen;
 Straks zijn de nachten weer zo kort;
 En zullen sneeuw en ijs elkaar gaan aflossen;
 Geniet van dit leven voordat het minder wordt.
 Denk één moment aan wat we hier samen hebben gedaan
 Voordat we afzonderlijk de nacht ingaan.
 Want terwijl de wereld zich overgeeft,
 Zitten wij hier samen, straks liggen we weer in ons eigen bed.
 Morgen is er weer het leven dat zich leeft;
 Morgen bent u zelf aan zet.
 En ik vraag, uit naam van mezelf, de eerlijke Puck,
 Word de meester van uw eigen geluk
 En lukt dat niet, geef Puck gerust de schuld en noem hem een leugenaar.
 En dan nu, goedenacht voor iedereen, want we zijn klaar.
 Misschien ziet u nog eens een elf
 Maar misschien bent u dat wel zelf.

SNEEUWWITJE: En misschien klinkt het raar,
 Maar Puck en ik houden heus wel van elkaar.

PUCK: *Bekijk voor u gaat gerust onze koopwaar nog even,
 We hebben kruiden voor alles: liefde, dromen en een gelukkig leven*

Plaktatoeages, popcorn, suikerspinnen
En alle deze nacht door ons vergeten zinnen
Kunt u in het tekstboekje terugvinden
Zodat u ook zelf thuis eens kan proberen
Om al die teksten uit uw eigen hoofd te leren
Nu met zoveel korting: we geven het haast gratis mee
Wie niet koopt is een dief van z'n eigen portemonnee
En natuurlijk gaat de opbrengst naar het goede doel:
Dus klap gerust voor ons, maar koop daarna
en krijgt dan pas écht een goed gevoel.